kræver langt større Skaansomhed«, hvorfor hun »ikke af Skaberen er bestemt til det Arbejde, der kræver de store legemlige Kræfter«. Jeg vil i saa Henseende kun minde om, at Kvinden ikke alene hos mangfoldige barbariske Folkeslag maa udføre de haardeste Arbejder, medens Manden kun sysler med Jagt og Fiskeri, men at ogsaa i vort eget Fædreland man udelukkende overlader »det svage Kjøn« Stillinger som Malkepiger og Vaskerkoner, der utvivlsomt stille langt større Krav til legemlige Kræfter end Stillinger som Handelscommis, Krambodsvend, Barber o. fl.

Gaa vi fra de legemlige til de aandelige Arbejder, da er det meget muligt, ja vel endog rimeligt, at Kvinden ikke har de *samme* aandelige Evner som Manden, ligesaa lidt som hun har den samme legemlige Bygning; men dermed er det jo ikke afgjort, at hun ikke har *lige saa gode* Evner, med andre Ord at hun ikke med sin større Flid og Vedholdenhed, med sit bedre Greb paa at begrænse sin Virksomhed og ved en anden Arbejdsmaade kan opnaa samme aandelige Udbytte, og det er jo dog dette, som er Hovedsagen. Naar Hr. S. udtaler, at »Mandens aandelige Ejendommelighed navnlig ligger i det kritiske, det dømmende, og hvad dermed følger, det udadgaaende, saa han er skikket til at gribe ind i de store Forhold, der kræve en vid Synskreds og et klart Overblik«, medens »Kvindens Evner navnlig ere anlagte for de smaa Ting, for Tilværelsens Enkeltheder«, da giver han Mandkjønnet som Helhed paa det andet Kjøns Bekostning en Kompliment, der næppe tilkommer mere end en lille udvalgt Brøk af samme. Kvindesagens Venner kræve kun, hvad Biskop Martensen sagde at ville indrømme, nemlig Ret for Kvinden til at udføre de — legemlige og aandelige — Arbejder, som hun kan udføre lige saa godt som Manden; men hvor vidt hun kan udføre dem, hvorvidt hun kan tilegne sig de samme Færdigheder og Kundskaber, kan kun fremgaa af en Prøve: at Flertallet af Mændene forud paastaar, at hun ikke kan udføre Gjerningen, er intet Bevis. Saafremt Kvinderne gjennemgaaende komme til at ligge under som »Konkurrenter« med Mændene, vil den haarde Nødvendighed snart tvinge dem til at opgive alskens vilde Ideer; og saafremt det kun er et forholdsvis ringe Tal af Kvinder — saakaldte »Overmaals-Kvinder« — som kunne fuldt ud kappes med Mændene, vil det jo paa den ene